

Om een echte vampier te worden moet Jonas vóór zijn tiende verjaardag mensenbloed drinken. Maar de mensen worden steeds wakker als hij hen probeert te bijten. Hoe vaak hij ook oefent op biefstuk en biggetjes, het helpt allemaal niets. Samen met zijn vriendinnetje Sofie probeert Jonas zijn probleem op te lossen, want anders blijft hij echt een vampier van niks!

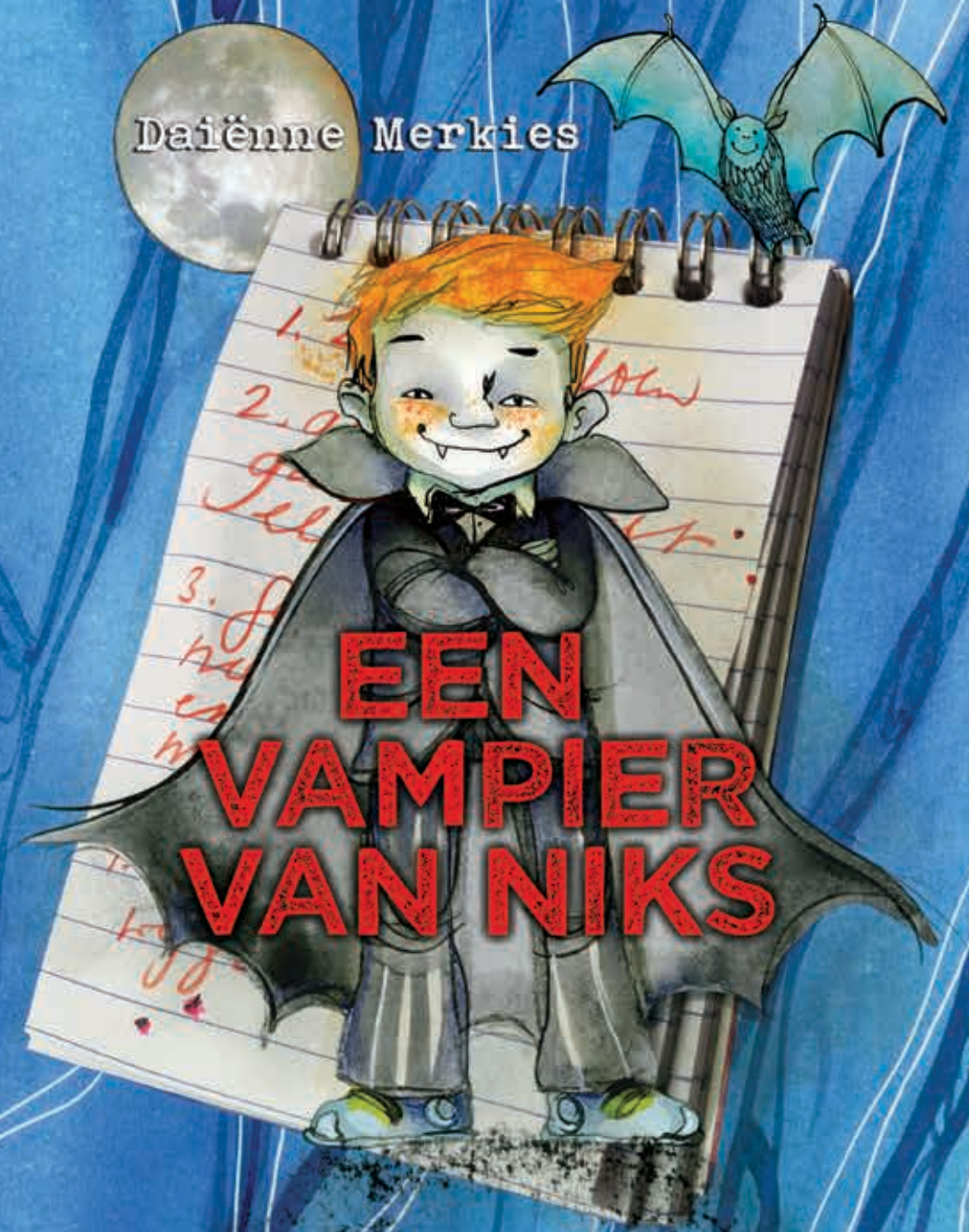
Leeftijd: 8+

ISBN 978 90 5116304 9
9 789051 163049

Daiënne Merkies
EEN VAMPIER VAN NIKS

Daiënne Merkies

EEN VAMPIER VAN NIKS

De Vier Windstreken

Daiënne Merkies

EEN VAMPIER VAN NIKS

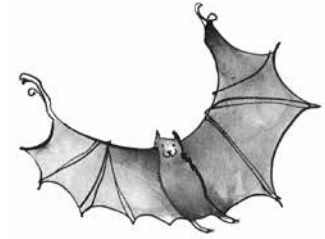
Bezoek ons op internet: www.vierwindstreken.com. Hier kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief en alle boeken en aanverwante artikelen vinden die leverbaar zijn.

© 2013 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Daiënne Merkies
Omslag en illustraties van Helen van Vliet
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 282 / ISBN 978 90 5116 304 9

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Vier Windstreken

Inhoud

1. Op jacht	7
2. Niks mis mee	14
3. De schoolfoto	20
4. Nog één keer	24
5. De Bril	27
6. Bezoek	35
7. Het hele verhaal	43
8. Hulp van Sofie	47
9. De assistente	53
10. De orthodontist	59
11. Problemen met de beugel	63
12. Vader wordt ongeduldig	69
13. De beugel mag uit	74
14. Het schoolbal	82

1. Op jacht

Jonas staat te trillen op zijn benen en frummelt zenuwachtig aan zijn cape. Eindelijk ga ik op jacht!, denkt hij. Hij kijkt naar zijn vader. Die heeft zijn zwarte haar strak achterovergekamd, het glimt. Zijn chique zwarte pak zit als gegoten, zonder een enkel kreukeltje. Zo wil ik ook worden, denkt Jonas. Hij bekijkt zijn eigen kleren, strijkt een paar plooiën weg en kijkt dan omhoog in zijn vaders donkere ogen.

‘Gaan we al?’

‘Eerst je moeder en je broers,’ zegt zijn vader.

De zes oudere broers van Jonas trekken hun cape goed. Ze lijken sprekend op elkaar omdat ze een zesling zijn en ze lijken op hun vader. Jonas’ moeder staat naast de zesling. Haar lange, zwarte haar valt glimmend langs haar knappe gezicht. Haar groene ogen fonkelen als ze naar haar zeven zonen kijkt. Ze knipoogt naar Jonas.

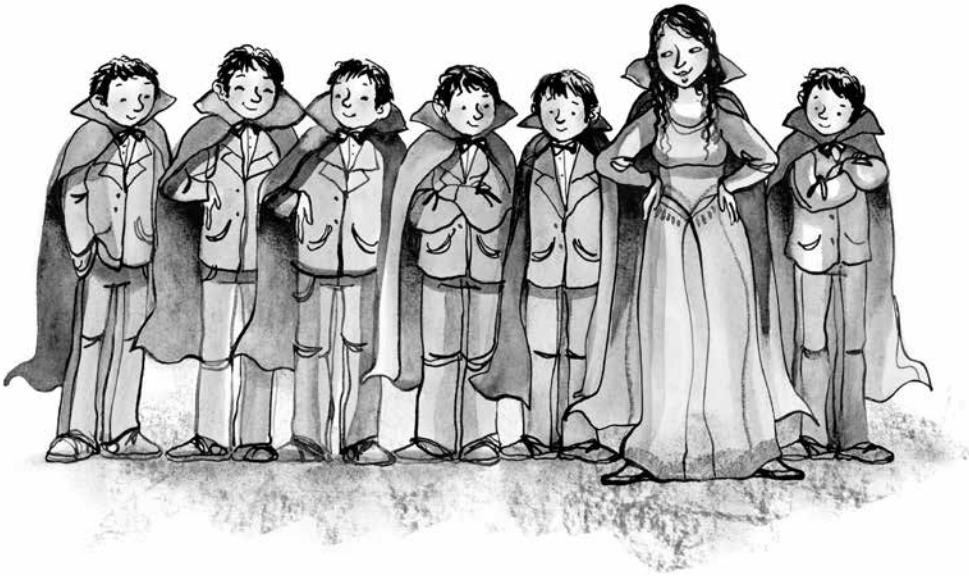
Schiet op!, denkt Jonas. Schiet op, dan kan ik ook weg.

Zijn vader knikt naar James, de butler, en met een zwaai opent die de zware houten deuren. Jonas voelt de koude nacht op zijn gezicht en ziet de heldere sterren. Een vleermuis fladdert door de lucht.

Ik kom ook zo, denkt Jonas, nog even.

Zijn vader geeft zijn moeder een kus en zwaait naar Jonas’ broers Job, Jonathan, Joris, Johannes, Jaap en Joep. Dan stappen zijn moeder en broers op het bordes de kou in. Even later ziet Jonas hen in de lucht verdwijnen.

‘Goede jacht!’ roept Jonas’ vader hun na.

Hij draait zich om, loopt om Jonas heen en bekijkt hem van top tot teen, nog een laatste inspectie. Hij trekt een plooi uit de cape van Jonas en probeert het warrige, rode haar plat te strijken. Dan gaat hij voor Jonas staan, met zijn handen op zijn rug.

‘Als we uit eten gaan, moeten we er piekfijn uitzien. Dat is je goed gelukt, alleen jammer van dat haar. Het is net zo rommelig en rood als het haar van oom Jan. Als je maar niet op hem gaat lijken. Hij is verstoten door de familie en zwerft maar wat door de stad. Een mislukkeling is het.’ Jonas denkt aan het portret van oom Jan, dat ergens in een achterafhoekje hangt. Vlug komt hij met zijn vingers nog wat door zijn rode haar. Het helpt niet.

‘Laat maar, er is niks mee te beginnen,’ zucht zijn vader. ‘We gaan, we moeten voor het licht wordt thuis zijn. Kom en blijf dicht bij me.’

Jonas staat naast zijn vader op het bordes. Hij rekt zich uit, maar komt nog lang niet tot zijn schouders. Jonas haalt diep adem en pakt, net als zijn vader, de punten van zijn cape stevig vast. De rode voering lijkt te vlammen. Hij spreidt zijn armen zo breed mogelijk, buigt door zijn knieën en zet zich af tegen het bordes.

Ze vliegen de donkere nacht in, steeds hoger, tot ze boven de toppen van de hoogste bomen vliegen.

‘Waar gaan we naartoe?’ vraagt Jonas.

‘Naar de burgemeester, die heeft zulk lekker bloed. Dat komt vast door alle wijntjes die hij drinkt,’ zegt zijn vader en hij likt zijn lippen af.

‘Moet ik hem ook bijten?’ vraagt Jonas.

‘Nee, de burgemeester heeft een te dunne nek, dat is voor vergevorderde vampiers. Jij bijt het dochttertje. En je weet het, hè? De gaatjes even diep en netjes naast elkaar.’

Jonas weet het allemaal. Duizend keer heeft hij geoefend. Het slachtoffer mag niets voelen en niet wakker worden, dat heeft zijn vader al zo vaak verteld. Want als iemand wakker wordt, weet hij ook meteen dat er vampiers bestaan. De ellende zou niet te overzien zijn. Heel de stad zou in rep en roer zijn en zijn familie opjagen, oppakken en vastzetten in de diepste en donkerste gevangenis. Jonas rilt al bij de gedachte.

‘Ik ga op jacht!’ roept Jonas tegen de grazende koeien onder hem. Hij roept het naar de vogels, de bomen en alles wat

hij ziet. Jonas rolt en tolt door de lucht. Af en toe zoeft hij vlak langs de bomen en lacht om de slapende vogels die wakker schrikken en opvliegen.

‘Straks moeten we doodstil zijn,’ zegt zijn vader. ‘Vannacht moet je het helemaal zelf doen. We hebben heel vaak ge-oefend in biefstukken, dus het moet goed gaan. Ik haal je weer op als ik gegeten heb.’

Jonas stuurt met zijn cape, zodat hij naast zijn vader komt te vliegen. In de verte ziet hij de lichtjes van de stad.

Nog even en dan mag ik voor het eerst bijten. Echt mensenbloed! Jonas ziet het grote huis van de burgemeester. Hij kent het huis goed, want hij loopt er elke dag langs als hij naar school gaat.

Geruisloos landen Jonas en zijn vader in de grote tuin achter het huis. Nergens brandt licht. Op de bovenverdieping staat een raam open.

‘Daar gaan we naar binnen, Jonas.’

Ze vliegen door het open raam het huis in, er wordt niet meer gepraat. Ze landen op een overloop met veel deuren met gouden handgrepen, waar zacht licht wordt verspreid door de kleine kristallen lampjes aan de muur. Het zachte tapijt zorgt ervoor dat Jonas en zijn vader onhoorbaar kunnen lopen. Van achter een deur hoort Jonas zwaar gesnurk, dat is vast de burgemeester. Jonas kan zijn lachen bijna niet inhouden. Zijn vader gebaart streng dat hij stil moet zijn en wijst naar een deur aan de overkant van de overloop. Dan verdwijnt hij achter de deur van de burgemeester.

Met een bonzend hart loopt Jonas naar de kamer die zijn vader aanwees. Hij haalt diep adem, opent de deur en stapt de kamer binnen. Met zijn rug tegen de deur kijkt hij de kamer rond. Zacht maanlicht schijnt naar binnen. Jonas ziet een kamer met roze muren. Uit grote kisten puilen kinderspeelgoed en zachte knuffels. Voor een raam waaien dunne gordijnen zachtjes op en neer. Jonas loopt over het zachte tapijt, bijna struikelt hij over een pop.

Oppassen, denkt hij.

In het midden staat een hemelbed met roze strikken en kantjes.

Jonas loopt naar het bed, hij voelt zijn hart in zijn keel kloppen. Hij schuift de gordijnen voorzichtig opzij en ziet onder een berg van zachte dekens een meisje liggen. Ze heeft een duim in haar mond en met haar andere arm omklemt ze een roze knuffelbeer. Blonde krulletjes liggen op haar roze wang. Ze ademt rustig. Jonas ziet een ader kloppen onder de blanke huid van het nekje. Het water loopt in zijn mond.

Daar moet ik bijten, denkt Jonas. Nu gaat het gebeuren, ik ga mensenbloed drinken. Nu word ik een vampier! Hij denkt aan wat zijn vader hem verteld heeft: de gaatjes niet te diep, maar wel even diep. Jonas buigt zich voorover, opent zijn mond en zet zijn grote hoektanden op de nek van het meisje. Met zijn ogen dicht geniet hij van de geur van het bloed. Dan bijt Jonas wat verder door.

Als Jonas wil drinken, kreunt het meisje. Geschrokken komt hij overeind. Als ze maar niet wakker wordt, denkt hij.

Jonas voelt zijn hart in zijn keel kloppen. Wat nu? Stokstijf blijft hij naar het meisje kijken. Ze beweegt, maar slaapt gelukkig verder. Mislukt!

Ik ga het nog eens proberen, denkt Jonas.

Net als hij in het nekje wil bijten, voelt hij de hand van zijn vader op zijn schouder. Die kijkt eerst naar de gaatjes en dan naar Jonas. Zijn ogen lijken te vlammen van kwaadheid en hij gebaart dat Jonas weg moet. Zo vlug als hij kan, vlucht Jonas door het open raam naar buiten. Daar wacht hij verslagen op zijn vader.

Met een ijskoude stem zegt zijn vader: 'Je bent een vampier van niks!'

2. Niks mis mee

Thuis wacht Jonas' moeder. Zelfs na de jacht ziet ze er piekfijn uit. Haar lippenstift zit nog keurig op haar lippen en geen haartje zit verkeerd, alsof het net gekamd is.

Aan de keukentafel scheppen zijn broers op over de jacht.

'Ik heb vannacht de dunste nek ooit gebeten.'

'Ik ben bij een tweeling geweest.'

'Jonge, ik had toch lekker mals, vet mensennekkenvlees.'

Jonas' broers stoten elkaar aan en dollen wat.

'Hoe ging het bij jou, Jonas?' vraagt zijn moeder.

'Waardeloos!'

Jonas hoort zijn vaders stem achter zich.

'Waarom? Wat is er misgegaan?' zijn moeder kijkt bezorgd.

'Ze voelde het,' zegt zijn vader.

Het wordt doodstil in de keuken. Jonathan slaakt een kreet van schrik. De anderen kijken met grote, verschrikte ogen naar hun vader en Jonas. Zijn moeder slaat een hand voor haar mond.

'Wanneer precies wordt dat jong tien? Hoeveel tijd hebben we nog?' Zijn vader wijst naar hem en kijkt naar zijn moeder.

'Over een halfjaar,' zegt ze. 'We hebben nog een halfjaar om Jonas goed te leren bijten. Lukt het niet voor zijn verjaardag, dan kan hij geen vampier meer worden.'

Jonas ziet de wanhoop in haar ogen.

'Als het dan niet is gelukt, zijn we hem kwijt. Dan verstoot ik hem uit de familie. Net zoals ik met die broer van je

heb gedaan, met zijn rode haar. Als het maar goed komt met dat kind.'

Zenuwachtig ijsbeert zijn moeder door de keuken.

'Ik wil Jonas niet kwijt. Wat moeten we doen?'

Bang hoort Jonas dit allemaal aan. Hij wil niet worden verstoten en ergens in de stad als een zwerver op een bank wonen of onder een brug.

Zijn vader denkt even na.

'Oké, we spreken het volgende af. Jij gaat álle varkens in de schuur élke nacht bijten. En als het dan nog niet goed is, ga je de weilanden in de buurt af en bijt alles wat er rondloopt. Ik controleer elke dierennek in de buurt. Net zolang tot ik tevreden ben. Nu ga je naar je kamer en je leest alle boeken waarin staat hoe je moet bijten!' brult Jonas' vader tegen hem.

Als Jonas naar zijn kamer wil gaan, roept zijn vader hem terug.

'Ik ben nog niet klaar! Je leert alle nekken uit je hoofd. Kindernekken, bejaardennekken en alles wat daartussenin zit. Dikke en dunne. Varkensnekken, koeiennekken. Elke slagader, alle bloedsmaken. Je bestudeert iedere poster op je kamer tot je ze kunt dromen. Pas dan kijk ik of je weer mee op jacht kunt. Naar je kamer!'

Jonas strompelt de trap af.

Het is er donker door de gewelven van het plafond.

In zijn kamer schijnt zacht gekleurd maanlicht door de kleine glas-in-loodramen.

Jonas loopt langs de dikke stenen muren en bekijkt verdrietig de posters. Op elke poster is een nek te zien, met alle spieren en aders. Jonas kent ze al lang uit zijn hoofd, hij kan ze dromen. Hij ziet de stapels boeken op de planken, hij weet precies wat erin staat.

'Hoe kan het dat ik niet goed bijt, Muis? Zo kan ik nooit mensenbloed drinken.'

Uit de hoek van het lage plafond klinkt een schrill gepiep. Jonas' eigen vleermuis geeuwt en spreidt zijn vleugels breed uit. Muis fladdert een keer rond het hoofd van Jonas en dan naar het raam.

‘Ja, ja, je mag naar buiten.’

Jonas opent de ramen en Muis fladdert naar buiten.

Met zijn handen onder zijn kin leunt Jonas op de brede stenen vensterbank. ‘Een vleermuis is nog beter dan ik,’ mompelt hij voor zich uit. ‘Ik ben écht een vampier van niks. Hoe moet ik er nu ooit een worden?’

Jonas maakt zich klaar om naar bed te gaan.

Op een glazen plaatje boven de wastafel staat een beker met tandenborstels. Een voor de gewone tanden en kiezen en een extra grote borstel voor Jonas’ grote, scherpe hoektanden.

Jonas gebruikt beide borstels om zijn tanden te poetsen. In de spiegel ziet hij alleen zijn bewegende tandenborstel. Hij

voelt met zijn tong langs zijn tanden. Niks mis mee! Dan kamt hij zijn haar, maar dat blijft een rommeltje.

Jonas wacht voor het open raam op Muis, die even later naar binnen vliegt. Hij heeft kleine bloeddruppeltjes om zijn bekje. Hij gaat aan het lage plafond hangen en wast zichzelf. Als Muis helemaal schoon is, vouwt hij zijn dunne vleugels als een dekentje om zich heen en valt in slaap.

Jonas sluit het raam en geeft een aai over het kopje van Muis. Muis kan wel bloed drinken en ik niet, denkt Jonas. Jaloers kijkt hij naar de slapende vleermuis.

Achter in de kamer hangt een zwart fluwelen gordijn van muur tot muur, van het plafond tot op de grond. Jonas schuift het open, de ringen snerpen over de gordijnroede. Daar staat zijn bed, een doodskist. Hij klimt erin en klapt de deksel dicht. Maar al voelen het zachte kussen en de warme dekens nog zo lekker aan, Jonas kan niet slapen. Hij denkt aan de afgelopen nacht. Wat ging er mis? Ik heb precies gebeten zoals ik het heb geleerd. Waarom voelde het meisje mijn beet? Waarom zaten de gaatjes scheef? Ik wil niet worden verstoten, ik wil een vampier worden.

Jonas draait en piekert. Hij moet niet aan de komende nachten denken: varkens, koeien, bah!

Dan valt Jonas eindelijk in slaap.

De wekker gilt in Jonas’ oor. Het lijkt wel of hij maar vijf minuten geslapen heeft.

Jonas strompelt naar de wastafel en poetst zijn tanden. Hij trekt zijn lip op en voelt met zijn tong langs zijn tanden. Niks mis mee!